Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 059 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 12 september 2023 en verzoekt op 18 december 2023 om internationale bescherming. Op 17 maart 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 maart 2026 aangetekend naar verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 14/06/1982 in Goris in de provincie Syunik. Na uw religieus huwelijk met S. A. (O.V. x.xxx.xxx) verhuisde u naar Talin, gelegen in de provincie Aragatsotn. Uw man werkte als politieman in Jerevan. Eind september 2020 werd hij door het Armeense leger opgeroepen om deel te nemen aan de oorlog in Azerbeidzjan. Na afloop van de oorlog midden november

2020 keerde uw man terug naar huis. Hij bleef lange tijd thuis tot hij op een bepaald moment opgeroepen werd om zich aan te melden op zijn werk. Daarna kwam hij opnieuw naar huis. Op 19 december 2020 's avonds vielen vier of vijf gewapende personen jullie huis binnen. Ze sloegen uw man. U werd zelf hard in uw buik geschopt waarna u het bewustzijn verloor. Toen u bijkwam, zei uw man dat jullie samen met jullie twee kinderen moesten vertrekken. Dezelfde avond vertrokken jullie naar de verlaten woning van uw ouders in Goris. Daar vertelde uw man dat hij aan het front van zijn oversten de opdracht kreeg om een andere overste te vermoorden. Als hij weigerde, zou hij gedood worden. Omdat uw man die persoon niet wilde vermoorden, was hij gevlucht naar de woning van uw ouders in Goris. Hij had er zich in de kelder verborgen tot het einde van de oorlog. Uw man zei dat jullie zich hier nu ook moesten schuilhouden. Hij verliet Armenië in februari 2021. Op 17 februari 2021 kwam uw man in België aan en op 24 februari 2021 diende hij hier een verzoek om internationale bescherming in. Na het vertrek van uw man leefde u samen met uw kinderen gedurende ongeveer drie jaar ondergedoken in de kelder van de woning van uw ouders. Jullie kwamen niet buiten. Uw tante en haar zoon, die in het huis ernaast woonden, voorzagen jullie van voedsel. Omdat u veel pijn had nadat u in uw buik was geschopt, bracht uw tante u op een bepaald moment wel naar het plaatselijk ziekenhuis waar u geopereerd werd. Ongeveer in september 2023 merkte de zoon van uw tante onbekende wagens op in de buurt. Hij was bang dat de vervolgers van uw man jullie gevonden hadden en besloot dat jullie moesten vertrekken. Vervolgens bracht hij u en uw kinderen met de wagen naar Jerevan. Van daaruit vertrokken jullie onder begeleiding van een smokkelaar met de wagen naar Georgië. Daar namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie aankwamen op 12 september 2023. U diende hier op 18 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2024 nam het Commissariaatgeneraal (CGVS) in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 26/11/2024 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw Armeens paspoort en de paspoorten van uw kinderen, de geboorteakten van uw kinderen, de attesten van vaderschapserkenning van uw kinderen en enkele foto's van u in het ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U had tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar aangehaald dat u bepaalde operaties ondergaan had en opgevolgd werd door een arts. U legde geen medische attesten ter staving hiervan voor (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vraag nr. 29). Toen de protection officer bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal vroeg hoe het met u ging, antwoordde u dat het nu goed ging. Vervolgens informeerde de protection officer naar de eerder door u aangehaalde medische problemen. U gaf aan dat u in Armenië verschillende operaties ondergaan hebt aan uw buik en dat u hier in België ook nog in medische behandeling bent. U legde ook deze keer geen medische attesten ter staving hiervan voor. Toen de protection officer vroeg of deze medische problemen enige invloed hebben op uw dagelijks functioneren, stelde u dat u weliswaar last had maar dat het momenteel wel beter met u gaat. U gaf ook aan dat u fysiek en mentaal wel in staat was om aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 2). Uit de notities blijkt ook dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw relaas ook op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. U maakte op geen enkel moment melding van het feit dat u enige moeilijkheden ondervond om uw relaas uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent er niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die uw man, S. A. (O.V. x.xxx.xxx), aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk zijn vervolgingsvrees vanwege zijn oversten V. B. en L. Y. omdat hij geen gevolg gegeven had aan hun opdracht om commandant A. M. te vermoorden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 5, 6, 7). U haalde voorts geen andere persoonlijke motieven aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een

reëel risico in uw hoofde noch in hoofde van uw kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 6).

In hoofde van uw man nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn vervolgingsrelaas. In de beslissing werd er onder meer op gewezen dat het feit dat uw man na zijn vlucht van het front en na het einde van de oorlog nog een maand wachtte alvorens hij naar zijn werk ging om de redenen voor zijn vlucht uit te leggen niet overeenstemde met zijn vrees voor vervolging wegens desertie. Voorts was het niet overtuigend te noemen dat uw man zich niet eens geïnformeerd heeft of hij effectief vervolgd werd wegens desertie. Bovendien werd het niet geloofwaardig bevonden dat zijn oversten hem werkelijk de opdracht zouden geven om een commandant te vermoorden aan wie uw man juist erg loyaal was. Gezien zijn loyaliteit is het ook niet aannemelijk dat uw man die commandant dan niet had ingelicht over de opdracht om hem te vermoorden. Het is ook niet geloofwaardig dat uw man niet op de hoogte was van de omstandigheden waarin die commandant gestorven was. Tenslotte is het niet aannemelijk dat uw man geen beroep gedaan heeft op de hulp of bescherming van de autoriteiten. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze beslissing en beoordeling werden bij arrest d.d. 26/11/2024 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) (zie beslissing CGVS en arrest RvV in blauwe map).

Aangezien in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde vervolgingsfeiten wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.

U legde tijdens uw persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw opname in het ziekenhuis omwille van de verwondingen die u opliep tijdens de inval in jullie huis. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud legde u enkele foto's voor aangaande uw verblijf in het ziekenhuis. Toen u gevraagd werd wanneer deze foto's genomen werden, dacht u dat het in de periode 2022-2023 was maar u wist niet meer precies wanneer (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 2-3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u in strijd met uw eerdere verklaringen echter dat u al in het ziekenhuis werd opgenomen ongeveer een week na de inval in uw huis die volgens u plaatsvond op 5 december 2020 (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 5, 6). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, beweerde u het zich niet zo goed meer te herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 6). Aangezien uw opname in het ziekenhuis volgens uw verklaringen toch de enige keer was dat u gedurende drie jaar de kelder van uw ouderlijk huis verlaten hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 6), is het niet aannemelijk dat u dit dan niet meer zou weten.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees ook ondermijnd door de vaststelling dat u na uw aankomst in België in september 2023 nog gewacht hebt tot december 2023 alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wist niet waarom u dit niet eerder had gedaan. U beweerde slechts dat u er niet goed aan toe was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 5), wat geen aanvaardbare uitleg biedt. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een beschermingsverzoek indient.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Armeens paspoort en de paspoorten van uw kinderen, de geboorteakten van uw kinderen en de attesten van vaderschapserkenning van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens van u en uw kinderen en gegevens met betrekking tot jullie reisweg die hier niet in twijfel getrokken worden, maar brengen verder geen gegevens aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. De foto's van uw verblijf in het ziekenhuis kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet staven, aangezien ze geen bewijs vormen voor de oorzaak en de omstandigheden waarin u bepaalde verwondingen zou opgelopen hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende

regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave--van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Talin komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).
C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoekster dat zij op onomstootbare wijze ernstige elementen naar voren heeft gebracht die door de verwerende partij werden verworpen zonder een afdoend onderzoek te hebben gevoerd. Zij gaat in eerste instantie in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent haar vluchtrelaas. Ten eerste hekelt zij dat de verwerende partij zich in essentie baseert op het feit dat zij haar relaas volledig zou steunen op de verklaringen van haar echtgenoot, ten aanzien van wie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, om te besluiten dat zij zelf ook geen gegronde vrees voor vervolging heeft. Volgens haar gaat de commissaris-generaal geenszins na of zij, los van het relaas van haar echtgenoot, zelf een risico loopt op vervolging of ernstige schade, bijvoorbeeld omwille van haar familiale band, haar positie als echtgenote of haar gender, te meer daar vervolging ook kan voortvloeien uit associatie. Bovendien is verzoekster het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar relaas omdat zij tegenstrijdig was over het moment van haar ziekenhuisopname. Luidens het verzoekschrift wordt er een disproportioneel gewicht toegekend aan deze tegenstrijdigheid, die geen betrekking heeft op een kernaspect van het relaas, doch louter op een secundair element inzake tijdsbepaling. Bovendien benadrukt verzoekster dat zij zelf aangaf dat zij zich bepaalde feiten moeilijk kon herinneren, hetgeen plausibel is gelet op haar medische en psychologische toestand. Wat betreft haar medische toestand, stelt verzoekster dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde dat zij meerdere operaties onderging en zij een lopende medische behandeling heeft. Dit werd, aldus verzoekster, onvoldoende in rekening gebracht door de verwerende partij en het feit dat zij geen medische attesten kon voorleggen ontslaat de verwerende partij niet van haar onderzoeksplicht. Zij meent dat de verwerende partij actief moet nagaan of er sprake is van bijzondere procedurele noden en zich niet kan beperken tot een louter passieve houding. Tot slot is verzoekster het ook niet eens dat haar verweten wordt dat zij haar beschermingsverzoek niet onmiddellijk na aankomst in België heeft ingediend. De laattijdigheid van een beschermingsverzoek vormt, aldus verzoekster, op zich geen doorslaggevend element bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas en dient steeds te worden geplaatst binnen de specifieke context van de betrokkene. Zij voegt hieraan toe dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij zich op dat ogenblik in een slechte mentale toestand bevond, hetgeen een valabele uitleg vormt voor het uitstel van het indienen van haar verzoek.

Daarnaast is verzoekster het niet eens met de beoordeling van de door haar neergelegde documenten en met name dat hierover geoordeeld wordt dat deze geen afbreuk doen aan de andere vaststellingen van de bestreden beslissing, aangezien deze stukken louter persoonsgegevens bevatten en geen bewijs leveren van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Zij benadrukt dat, bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, neergelegde stukken niet geïsoleerd mogen worden beoordeeld, doch in samenhang met de afgelegde verklaringen en de algemene context moeten worden onderzocht. Volgens verzoekster mag de verwerende partij deze stukken niet reduceren tot loutere identiteitsgegevens, zonder na te gaan welke ondersteunende waarde zij kunnen hebben binnen het geheel van haar relaas. Wat betreft de neergelegde foto's in het ziekenhuis, stelt zij dat het correct is dat dergelijke stukken op zichzelf geen sluitend bewijs leveren van de precieze omstandigheden, maar dat deze wel degelijk beschouwd dienen te worden als indicatieve elementen die de geloofwaardigheid van het relaas kunnen ondersteunen. Zij besluit dat de commissaris-generaal hier een onredelijk hoge bewijsdrempel oplegt door impliciet te vereisen dat elk stuk op zich een doorslaggevend bewijs levert, hetgeen strijdig is met de bewijsregels in asielzaken, waar een globale en samenhangende beoordeling centraal staat en waar het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast wanneer een relaas op hoofdlijnen coherent is.

Voor het overige gaat verzoekster in haar verzoekschrift voornamelijk in op de algemene veiligheidssituatie in Armenië die volgens haar aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in haar hoofde. Concreet betoogt zij nog het volgende:

"*In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal zich baseert op algemene COI-informatie zonder een individuele risicoanalyse uit te voeren. Het louter verwijzen naar een vermeende stabiliteit op macro-niveau volstaat niet om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster uit te sluiten. Volgens vaste rechtspraak dient immers een concrete en geïndividualiseerde beoordeling te worden gemaakt, waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, waaronder haar familiale situatie, haar voorgeschiedenis en haar eventuele kwetsbaarheid.*
Daarnaast minimaliseert de Commissaris-generaal ten onrechte de ernst van de veiligheidssituatie door te stellen dat het geweld sporadisch en beperkt zou zijn. Zelfs indien het aantal incidenten relatief beperkt is, sluit dit niet uit dat bepaalde categorieën van personen, waaronder personen met een specifiek profiel zoals

verzoekster, een verhoogd risico lopen. Bovendien blijkt uit de aangehaalde informatie zelf dat er nog steeds gewapende incidenten plaatsvinden en dat de situatie volatiel blijft, hetgeen moeilijk verenigbaar is met de conclusie dat er geen reëel risico bestaat. Verder wordt geoordeeld dat verzoekster afkomstig is uit Talin, een regio die niet rechtstreeks getroffen zou worden door de grensincidenten. Ook deze redenering is juridisch ontoereikend. Het criterium van artikel 48/4, §2, c) vereist niet dat het geweld zich exact in de onmiddellijke woonplaats van verzoekster voordoet, doch wel dat het niveau van willekeurig geweld zodanig is dat een burger louter door zijn aanwezigheid in het land of de regio een reëel risico loopt. Door zich te beperken tot een geografisch eng kader, zonder rekening te houden met de mobiliteit van het conflict en de bredere veiligheidscontext, hanteert de Commissaris-generaal een te restrictieve interpretatie van de wet.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal zich beroept op recente diplomatieke ontwikkelingen om te besluiten dat het risico op escalatie laag is. Dergelijke politieke inschattingen zijn echter per definitie onzeker en kunnen geen afdoende basis vormen om een individueel beschermingsverzoek af te wijzen, temeer daar de situatie in de regio historisch gekenmerkt wordt door instabiliteit en plotse escalaties. Het reduceren van reële veiligheidszorgen tot "ongegronde speculaties" getuigt van een gebrek aan voorzichtigheid en objectiviteit in de beoordeling.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal heeft nagelaten om een zorgvuldige, individuele en volledige beoordeling te maken van zowel de voorgelegde bewijsstukken als het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De motivering is ontoereikend, onevenwichtig en gebaseerd op een te restrictieve interpretatie van de toepasselijke rechtsnormen.

Verzoekster verzoekt dan ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing te vernietigen, en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, gelet op het reële risico op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster wenst als bijkomende grief ten aanzien van de bestreden beslissing op te merken dat de Commissaris-generaal tevens heeft nagelaten om rekening te houden met recente en objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat de spanningen binnen Armenië, in het bijzonder tussen de Armeense autoriteiten en vertegenwoordigers van de Armeens-Apostolische Kerk, de voorbije jaren aanzienlijk zijn toegenomen.

Uit diverse onafhankelijke en objectieve bronnen blijkt immers dat meerdere hooggeplaatste religieuze leiders recentelijk het voorwerp zijn geweest van arrestaties, gerechtelijke vervolgingen en politieke druk. Deze evolutie wijst op een verscherpte houding van de autoriteiten ten aanzien van religieuze actoren en ondergraaft de stelling van de Commissaris-generaal dat er geen sprake zou zijn van een risico voor personen met een religieus profiel of betrokkenheid bij religieuze structuren.

De Commissaris-generaal beperkt zich in zijn beoordeling tot een louter algemene en abstracte analyse van de veiligheidssituatie, zonder rekening te houden met deze relevante en recente ontwikkelingen, noch met de mogelijke impact hiervan op personen die, zoals verzoekster, zich situeren binnen een religieus of sociaal netwerk dat verbonden is met de Armeens-Apostolische Kerk. Nochtans vereist een correcte toepassing van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dat niet enkel wordt gekeken naar algemene veiligheidscijfers, maar ook naar specifieke risicoprofielen en de evoluerende politieke en maatschappelijke context in het land van herkomst. In casu dient te worden benadrukt dat verzoekster, gelet op haar familiale situatie, haar achtergrond en haar plaats binnen de Armeense samenleving, niet los kan worden gezien van deze spanningen. In een context waarin religieuze instellingen en hun vertegenwoordigers onder verhoogde druk staan, bestaat er een reëel risico dat ook personen die met deze structuren geassocieerd worden – rechtstreeks of onrechtstreeks – geviseerd worden, onder meer door intimidatie, sociale uitsluiting of gerechtelijke vervolging.

Door deze elementen volledig buiten beschouwing te laten, heeft de Commissarisgeneraal nagelaten om een actuele en geïndividualiseerde risicoanalyse uit te voeren. De motivering is derhalve niet alleen onvolledig, maar ook achterhaald, aangezien zij geen rekening houdt met de meest recente evoluties in het land van herkomst. Dit vormt een bijkomende schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met objectieve en actuele landeninformatie, en dat zij ten onrechte concludeert dat er geen reëel risico bestaat in hoofde van verzoekster.

Verzoekster loopt, gelet op de gespannen interne situatie en de toenemende druk op religieuze actoren, wel degelijk een risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verzoekt dan ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om deze elementen in zijn beoordeling te betrekken, de bestreden beslissing te vernietigen, en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zo werd aartsbisschop Bagrat Galstanyan, een prominente religieuze leider en bisschop van het bisdom Tavush, in juni 2025 gearresteerd in het kader van beschuldigingen met betrekking tot een vermeende poging tot omverwerping van de regering. Hij was een centrale figuur in protestbewegingen tegen politieke beslissingen van de overheid en verbleef gedurende langere tijd in voorlopige hechtenis. Eveneens in juni 2025 werd aartsbisschop Mikael Ajapahyan, het hoofd van het bisdom Shirak, gearresteerd en later veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens uitlatingen die door de autoriteiten werden

geïnterpreteerd als oproepen tot regimeverandering. Daarnaast werd bisschop Mkrtich Proshyan in oktober 2025 gearresteerd samen met meerdere geestelijken uit zijn bisdom naar aanleiding van strafrechtelijke onderzoeken met politieke dimensies.
Verder vonden er in oktober 2025 grootschalige politieacties plaats waarbij meerdere priesters en kerkelijke functionarissen werden opgepakt tijdens invallen in kerkelijke gebouwen, wat wijst op een bredere repressieve aanpak ten aanzien van religieuze structuren. In december 2025 werd bovendien aartsbisschop Arshak Khachatryan gearresteerd en in voorlopige hechtenis geplaatst. Volgens verschillende bronnen werden sinds 2024 in totaal een vijftiental geestelijken, waaronder meerdere bisschoppen, gearresteerd of strafrechtelijk vervolgd, terwijl ook andere religieuze leiders te maken kregen met reisbeperkingen of gerechtelijke onderzoeken. Zelfs de Catholicos Karekin II, het hoogste hoofd van de Armeens-Apostolische Kerk, werd geconfronteerd met een strafrechtelijk onderzoek en beperkingen van zijn bewegingsvrijheid, hetgeen het uitzonderlijke karakter van de spanningen tussen staat en kerk onderstreept.
Hoewel de Armeense autoriteiten deze maatregelen formeel kaderen binnen strafrechtelijke onderzoeken, kan niet worden voorbijgegaan aan de politieke en maatschappelijke context waarin deze feiten plaatsvinden. Het patroon van arrestaties van religieuze leiders die zich kritisch uitlaten over overheidsbeleid of betrokken zijn bij maatschappelijke mobilisatie wijst op een verhoogd risico voor personen die zichtbaar verbonden zijn met religieuze structuren of die religieuze overtuigingen combineren met maatschappelijke of politieke standpunten. In dergelijke omstandigheden kan ook een persoon die zelf geen prominente positie bekleedt, maar afkomstig is uit een religieus milieu of een religieuze roeping heeft, in de perceptie van de autoriteiten of van derden worden geassocieerd met oppositie of dissidentie.
Bovendien dient te worden benadrukt dat vervolgingsrisico niet noodzakelijk beperkt is tot formele arrestaties.

De aanwezigheid van repressieve maatregelen tegen religieuze leiders kan een ruimer klimaat van druk, intimidatie en zelfcensuur creëren voor geestelijken en gelovigen. Personen die kritiek uiten op het beleid, zich publiek positioneren in religieuze kwesties of behoren tot netwerken rond de kerk kunnen hierdoor een verhoogd risico lopen op controle, ondervraging, vervolging of andere vormen van ernstige schade. Dit geldt des te meer in een context waarin politieke spanningen, veiligheidskwesties en religieuze mobilisatie met elkaar verweven zijn.
Gelet op deze elementen kan niet worden volgehouden dat er geen risico zou bestaan voor geestelijken of personen met een religieuze profilering in Armenië. De arrestaties van meerdere hooggeplaatste religieuze leiders tonen integendeel aan dat de autoriteiten bereid zijn om strafrechtelijke instrumenten in te zetten tegen religieuze actoren in een politiek geladen context. Dit creëert een objectieve basis voor een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer, in het bijzonder voor personen die zelf religieus actief zijn of nauw verbonden zijn met religieuze instellingen.
Ten slotte ontbreekt een grondige analyse onder artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet. Zelfs indien geen vervolging in conventionele zin zou worden aangenomen, kunnen bedreigingen door criminele netwerken gecombineerd met een gespannen religieuze en politieke context een reëel risico op ernstige schade vormen.
Het CGVS heeft in casu nagelaten deze cumulatieve risico-analyse uit te voeren. Gelet op het voorgaande berust de bestreden beslissing opnieuw op een onvolledig onderzoek, een foutieve beoordeling van de geloofwaardigheid en een gebrekkige motivering, zodat zij niet in stand kan blijven. Het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in Armenië, en meer bepaald in Erevan, niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat het gewapende geweld tussen Armenië en Azerbeidzjan beperkt zou zijn tot grensgebieden en van lage intensiteit. Deze beoordeling berust evenwel op een te enge en statische interpretatie van de beschikbare informatie en houdt onvoldoende rekening met de dynamische en fragiele aard van de veiligheidssituatie in de regio.
Vooreerst dient te worden benadrukt dat artikel 48/4, §2, c) niet vereist dat het gehele grondgebied van een land getroffen wordt door intens willekeurig geweld.
Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Elgafaji-doctrine) moet een beoordeling plaatsvinden waarbij zowel het algemene geweldsniveau als de individuele omstandigheden worden betrokken. Het CGVS beperkt zich echter tot een geografische redenering door te stellen dat verzoeker afkomstig is uit Erevan en dus niet uit een grensregio, zonder te onderzoeken of de nationale veiligheidssituatie, mobilisatie-risico's, interne verplaatsingen of escalatiepotentieel alsnog een reëel risico kunnen creëren. Daarnaast is de conclusie dat de geopolitieke situatie "stabiel" zou zijn onvoldoende onderbouwd en speculatief. De recente geschiedenis van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan toont juist een patroon van plotse escalaties na periodes van relatieve rust, zoals in 2020, 2022 en 2023. Het bestaan van diplomatieke verklaringen of akkoorden sluit een hernieuwde escalatie niet uit, zeker in een regio waar territoriale geschillen structureel onopgelost blijven. Een toekomstgerichte risicoanalyse (die volgens vaste rechtspraak vereist is) ontbreekt in de motivering.
Bovendien miskent het CGVS dat zelfs geweld dat geografisch geconcentreerd is, nationale gevolgen kan hebben. Spanningen aan de grens kunnen leiden tot mobilisaties, veiligheidsmaatregelen, economische ontwrichting en algemene instabiliteit die ook burgers buiten de onmiddellijke conflictzone treffen. Het CGVS onderzoekt niet of verzoeker, gelet op zijn profiel, blootgesteld kan worden aan dergelijke indirecte risico's, noch of interne bescherming of hervestiging realistisch en veilig zou zijn.

Het argument dat het aantal burgerslachtoffers beperkt zou zijn, kan op zich geen doorslaggevende factor vormen. De beoordeling onder artikel 48/4, §2, c) vereist een globale analyse van geweldsniveau, intensiteit, frequentie en onvoorspelbaarheid, niet enkel statistische cijfers.
Zelfs een relatief beperkt aantal incidenten kan een reëel risico vormen wanneer zij wijzen op een volatiele veiligheidssituatie met escalatiepotentieel. Het CGVS reduceert deze complexe beoordeling tot een kwantitatieve vaststelling zonder kwalitatieve analyse.
Verder wordt geen rekening gehouden met de cumulatieve beoordeling van risico's. Zelfs indien het algemene geweldsniveau op zichzelf onvoldoende zou worden geacht, kan in combinatie met individuele risicofactoren — zoals eerdere bedreigingen, conflicten met criminele netwerken of maatschappelijke profilering — alsnog een reëel risico op ernstige schade ontstaan. Het CGVS behandelt de subsidiaire bescherming volledig los van de persoonlijke elementen van verzoeker, hetgeen strijdig is met de vereiste individuele beoordeling.
Ten slotte stelt het CGVS dat de door verzoeker neergelegde documenten geen invloed hebben op de beoordeling. Deze vaststelling is onvoldoende gemotiveerd, aangezien documenten met betrekking tot identiteit, achtergrond en activiteiten relevant kunnen zijn voor de risicoanalyse bij terugkeer, zeker wanneer zij een bepaald maatschappelijk profiel aantonen. Het CGVS verduidelijkt niet waarom deze elementen geen rol zouden spelen in de beoordeling van mogelijke risico's.
Gelet op het voorgaande berust de conclusie dat artikel 48/4, §2, c) niet van toepassing zou zijn op een onvolledig onderzoek, een te beperkte interpretatie van de landeninformatie en een gebrekkige motivering.
De beslissing houdt geen rekening met de volatiele regionale context, het escalatiepotentieel en de individuele omstandigheden van verzoeker, zodat zij niet in stand kan blijven.
Aangezien verwerende partij zich voorts ook pint op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen pint die niet van wezenlijk belang zijn, en deze milde argumenten niet als beslissende factoren zouden moeten worden gehanteerd, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald in de bestreden beslissing op p. 1, 2 en 3 in casu geen sprake van kan zijn, waardoor voormelde motivering tevens als niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk dient te worden geëtiketteerd.
In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt.
De behandelende instantie moet de verklaringen vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig, wat in casu niet afdoende gebeurd is door verwerende partij.
Verzoekster blijft echter volharden in de problemen in het land van herkomst en heeft er alles aan gedaan om zoveel mogelijk bewijsmateriaal te verzamelen.
Er is immers een structurele instabiliteit en risico op hernieuwde oorlog. Hoewel het Armeense inlichtingenrapport van januari 2025 stelt dat het risico op een grootschalige aanval door Azerbeidzjan laag is, erkent het rapport dat het ontbreken van een vredesakkoord en diplomatieke betrekkingen een reëel risico vormt voor het behoud van gespannen interstatelijke relaties. Daarnaast blijft Azerbeidzjan zijn militaire capaciteiten ontwikkelen, waardoor de tijd tussen een politieke beslissing en de uitvoering van een militaire actie wordt verkort.
Er is ook een agressieve retoriek en militaire opbouw door Azerbeidzjan.
President Ilham Aliyev van Azerbeidzjan heeft Armenië herhaaldelijk beschuldigd van "fascisme" en gewaarschuwd dat Azerbeidzjan zal ingrijpen als Armenië zijn beleid niet verandert. Deze retoriek wordt ondersteund door aanzienlijke investeringen in militaire en veiligheidskwesties, met een toewijzing van 8,4 miljard manats (ongeveer 4,9 miljard USD) in 2025.
Er is ook een geopolitieke isolatie van Armenië. Armenië's traditionele bondgenoot, Rusland, heeft sinds de nederlaag in de oorlog van 2020 en de daaropvolgende agressie van Azerbeidzjan zijn invloed in de regio verminderd. Dit heeft geleid tot spanningen tussen Rusland en Armenië, waarbij Armenië op zoek is naar nauwere banden met de Europese Unie en de Verenigde Staten. Echter, ondanks deze inspanningen blijft Armenië zwaar afhankelijk van Rusland op militair en geopolitiek gebied.
Er zijn voortdurende grensgeschillen en territoriale claims.
In maart 2025 heeft Azerbeidzjan territoriale aanspraken gemaakt op een strook Armeens land, bekend als "West Zangezur", en eist het extraterritoriale rechten voor een corridor die Azerbeidzjan met Nakhchivan en Turkije verbindt. Armenië heeft hierop gereageerd door reservisten op te roepen voor militaire training, wat de spanningen verder heeft verhoogd .
Er is ook de economische en humanitaire gevolgen van deze conflicten. De voortdurende spanningen en conflicten hebben geleid tot economische stagnatie in grensgebieden, zoals de stad Jermuk, waar toerisme is ingestort na beschietingen. Bovendien hebben duizenden mensen hun huizen moeten verlaten vanwege de gevechten, wat wijst op een ernstige humanitaire crisis.
Er is immers een internationale bezorgdheid over escalatie:
Internationale organisaties en analisten, zoals Moody's, waarschuwen dat ondanks vredesonderhandelingen, de geopolitieke spanningen tussen Armenië en Azerbeidzjan hoog blijven. Beide landen blijven hun militaire

capaciteiten uitbreiden, en incidentele grensoverschrijdende beschietingen blijven plaatsvinden, wat aangeeft dat het potentieel voor een nieuwe escalatie in militaire conflicten aanwezig blijft.
Immers:
"Pashinian Talks Global Peace At UN As Aliyev Again Threatens Armenia" 2
"Baku Unwilling To Sign Peace Deal, Says Armenian FM" 3
https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenieen-azerbeidzjan/
https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-metazerbeidzjan-en-de-overgave--van-nagorno
https://www.v-nieuws.be/ellen-samyn-vb-europa-laat-armenen-aan-hun-lot-over/
https://www.kuleuven.be/metaforum/publicaties-videos/longreads/malfliet-nagornokarabach-en-de-russische-nabije-buitenlandpolitiek
https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenieen-azerbeidzjan/
https://www.hln.be/buitenland/doden-bij-oplaaiend-conflict-armenie-enazerbeidzjan~af4022af/
https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzjan-zet-bossen-en-dieren-van-nagornokarabach-als-diplomatiek-wapen-conflict-met
https://www.mo.be/opinie/nu-begint-de-oorlog-karabach-over-cultureel-erfgoed
https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5332886/grensconflict-armenie-enazerbeidzjan-laait-opnieuw - op
https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/13/zeker-49-doden-bij-nieuwe-gevechten-op-degrens-tussen-armenie-e/

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20220920_93213903
https://www.euractiv.com/section/europe-s-east/opinion/the-human-tragedycontinues-in-nagorno-karabakh/
https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/armenië-enige-corridor-naarnagorno-karabach-geblokkeerd
https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230314_93729513
https://www.nrc.nl/nieuws/2023/10/02/exodus-uit-nagorno-karabach-is-etnischezuivering-a4175969
https://www.standaard.be/cnt/dmf20230928_92572547
Dat volgens het Verdrag van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die buiten zijn land van herkomst wordt aangetroffen en die zich niet langer op de bescherming van dit land kan of wil beroepen omdat hij vervolging vreest vanwege zijn ras, zijn religie , zijn nationaliteit, zijn aansluiting bij een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuigingen.
[…]
- Na het conflict ontving Armenië de 120.000 Armeniërs die in Nagorno-Karabach woonden. Christelijke Armeniërs vrezen etnische zuiveringen het aandeel van de islamitische Azeri's. Deze trend zal zich in heel Armenië voortzetten. De Azerbeidzjaanse president Ilham Aliyev dreigt elke dag met een gewapend conflict tegen buurland Armenië. De spanningen lopen opnieuw hoog op, ondanks het feit dat de omstreden enclave Nagorno-Karabach volledig is geannexeerd door Azerbeidzjan.
Dat het genomen besluit derhalve feitelijk niet juist is en dat het derhalve in strijd is met de juridische redenering, aangezien de werkelijke inhoud van de relatie van verzoeker voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.
Aangezien verzoekster meent de essentie van haar asielverhaal aannemelijk te hebben gemaakt door een geloofwaardig verhaal te presenteren en dit zoveel mogelijk te bewijzen met diverse documenten.
In ondergeschikte orde is verzoeker van mening dat, gelet op de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen, de eigen verklaringen van de asielzoeker voldoende zijn, voor zover zij coherent en geloofwaardig zijn. In dit geval wordt het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker gegeven, wat in casu niet het geval was.

Opgemerkt moet worden dat verweerder in het bestreden besluit op geen enkele wijze verzoekers versie van de feiten heeft vergeleken met de algemeen bekende informatie over de ernstige situatie in Armenië, waar het politieke en rechterlijke systeem als geheel tot op het merg corrupt is en maakt gebruik van tegenstrijdigheden om het asielverzoek van de aanvrager af te wijzen.
Schending van het Vluchtelingenverdrag, evenals de plicht om materiële redenen aan te geven en de zorgplicht.
Verzoekster kan zich niet vinden met een dergelijk ongefundeerd onderzoek van haar elementen en meent dat verwerende partij deze primordiale stukken niet afdoende heeft onderzocht.
Dat verzoekster echter blijft volharden in de problemen in het land van herkomst en al het mogelijke deed en doet om zoveel mogelijk bewijsstukken hierover te verzamelen dewelke door een niet afdoende motivering worden afgewezen.
Art. 48/3, §2 Vw. bepaalt, in uitvoering van artikel 9 richtlijn 2004/83/EG, wat onder "daden van vervolging" in de zin van art. 1A2 van het Verdrag van Genève moet verstaan worden:
- de daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;
- ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen zoals hierboven omschreven; Aangezien de stelling van verwerende partij derhalve niet afdoende,draagkrachtig en deugdelijk is.

Verzoekster stelt dat – gelet op wat vooraf werd uiteengezet - bij een terugkeer naar Armenië artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden. Dit artikel eist dat verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren.
Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM, quod certa est.
Aangezien het onstuitbaar moge vaststaan dat door verzoekster neergelegde overtuigingsstukken de door haar aangehaalde objectieve feiten zonder meer aannemelijk maken, in tegenstelling door wat verwerende partij wordt aangehaald.
Aangezien de bestreden beslissing aldus allerminst een voldoende motivering bevat, op zijn minst niet geloofwaardig is, temeer daar verwerende partij voormelde punten niet nader heeft onderzocht.
- Conclusie: er is een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Gezien de voortdurende spanningen, militaire opbouw, territoriale geschillen en de geopolitieke isolatie van Armenië, bestaat er een reëel risico op ernstige schade voor verzoeker bij terugkeer naar Armenië. Dit onderstreept de noodzaak voor internationale bescherming onder de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
[…]
De bestreden motivering komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht aangezien de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker conform artikel 48/3 §2 VrW. voldoende ernstig is gelet op de huidige situatie in Armenië en deze voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten aangezien verzoeker aldaar voor desertie zal worden vervolgd en bijgevolg naar de conflictgebied Nagorno-Karabach zal worden overgebracht alwaar zijn leven en fysieke integriteit ernstig gevaar zal lopen.
De beslissing van het CGVS is ontoereikend gemotiveerd en miskent essentiële feiten en juridische principes. Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat zij:
- Een gegronde vrees heeft voor vervolging op basis van politieke overtuiging (art. 48/3);
- Subsidiair, een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer (art. 48/4).
Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
Dat de middelen bijgevolg ernstig is.
De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.
[…]
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Er werd derhalve door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.
Er kan in casu worden geconcludeerd dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, en zulks met alle middelen die zij in casu naar voren heeft gebracht.
Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging.
Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden.
Dat de elementen van verzoeker's asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan.
- Conclusie: aangezien verzoekster meent dat zij de essentie van haar asielverhaal aannemelijk heeft gemaakt door een geloofwaardig verhaal te presenteren en dit zoveel mogelijk te bewijzen met diverse documenten en al deze redenen samengenomen en gelet op het profiel van verzoekster a contrario wél geloof kan worden gehecht aan verzoekster haar verklaringen.
Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers' relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigeidsplicht.
Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, het Thematisch ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië van januari 2023 bij het verzoekschrift (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in oud artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Procedurele noden

De Raad wijst op de inhoud van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In dit bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*
U had tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar aangehaald dat u bepaalde operaties ondergaan had en opgevolgd werd door een arts. U legde geen medische attesten ter staving hiervan voor (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vraag nr. 29). Toen de protection officer bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal vroeg hoe het met u ging, antwoordde u dat het nu goed ging. Vervolgens informeerde de protection officer naar de eerder door u aangehaalde medische problemen. U gaf aan dat u in Armenië verschillende operaties ondergaan hebt aan uw buik en dat u hier in België ook nog in medische behandeling bent. U legde ook deze keer geen medische attesten ter staving hiervan voor. Toen de protection officer vroeg of deze medische problemen enige invloed hebben op uw dagelijks functioneren, stelde u dat u weliswaar last had maar dat het momenteel wel beter met u gaat. U gaf ook aan dat u fysiek en mentaal wel in staat was om aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 2). Uit de notities blijkt ook dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw relaas ook op een

zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. U maakte op geen enkel moment melding van het feit dat u enige moeilijkheden ondervond om uw relaas uiteen te zetten.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal aanhaalde dat zij in Armenië operaties onderging en er nog een medische behandeling nodig is en dat het feit dat zij hiervan geen medische attesten voorlegt de verwerende partij niet ontsloeg om actief na te gaan of er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestonden. De Raad wijst erop dat uit een eenvoudige lezing van voormelde passage van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal terdege rekening hield met verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal inzake haar medische toestand. Niet alleen op basis van het feit dat verzoekster geen medische stukken voorlegt ter staving van haar medische toestand – hetgeen reeds een ernstige tegenindicatie vormt voor het bestaan van bijzondere procedurele noden – doch ook op basis van de overige verklaringen die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde, oordeelt de commissaris-generaal echter dat haar medische toestand geen aanleiding kon geven tot bijzondere procedurele noden in verzoeksters hoofde.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

2.3.5.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Armenië, te worden vervolgd door de belagers van haar echtgenoot omdat hij tijdens zijn tijd aan het front in 2020 weigerde te gehoorzamen een commandant te vermoorden.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt zij er niet in een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. In eerste instantie (i) wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de motieven die haar echtgenoot reeds aanhaalde in het kader van zijn beschermingsverzoek en dat dit verzoek werd afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn relaas ongeloofwaardig is, waardoor ook verzoekster geen aanspraak kan maken op internationale bescherming op die basis. Bovendien (ii) wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van deze problemen gelet op verschillende vaststellingen met betrekking tot verzoekster zelf. Zo (a) is zij tegenstrijdig over wanneer zij werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van de verwondingen die zij opliep tijdens de inval in haar huis. Daarnaast (b) wijst de commissaris-generaal op het laattijdig karakter van haar verzoek om internationale bescherming. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het uitdrukkelijk volharden in haar relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van algemene en theoretische beschouwingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor vervolging door de belagers van haar echtgenoot omdat hij tijdens zijn tijd aan het front in 2020 weigerde te gehoorzamen een commandant te vermoorden.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden als volgt:

"*Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die uw man, S. A. (O.V. x.xxx.xxx), aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk zijn vervolgingsvrees vanwege zijn oversten V. B. en L. Y. omdat hij geen gevolg gegeven had aan hun opdracht om commandant A. M. te vermoorden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 5, 6, 7). U haalde voorts geen andere persoonlijke motieven aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico in uw hoofde noch in hoofde van uw kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 6).*
In hoofde van uw man nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn vervolgingsrelaas. In de beslissing werd er onder meer op gewezen dat het feit dat uw man na zijn vlucht van het front en na het einde van de oorlog nog een maand wachtte alvorens hij naar zijn werk ging om de redenen voor zijn vlucht uit te leggen niet overeenstemde met zijn vrees voor vervolging wegens desertie. Voorts was het niet overtuigend te noemen dat uw man zich niet eens geïnformeerd heeft of hij effectief vervolgd werd wegens desertie. Bovendien werd het niet geloofwaardig bevonden dat zijn oversten hem werkelijk de opdracht zouden geven om een commandant te vermoorden aan wie uw man juist erg loyaal was. Gezien zijn loyaliteit is het ook niet aannemelijk dat uw man die commandant dan niet had ingelicht over de opdracht om hem te vermoorden. Het is ook niet geloofwaardig dat uw man niet op de hoogte was van de omstandigheden waarin die commandant gestorven was. Tenslotte is het niet aannemelijk dat uw man geen beroep gedaan heeft op de hulp of bescherming van de autoriteiten. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze beslissing en beoordeling werden bij arrest d.d. 26/11/2024 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) (zie beslissing CGVS en arrest RvV in blauwe map).
Aangezien in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.
Het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde vervolgingsfeiten wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.
U legde tijdens uw persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw opname in het ziekenhuis omwille van de verwondingen die u opliep tijdens de inval in jullie huis. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud legde u enkele foto's voor aangaande uw verblijf in het ziekenhuis. Toen u gevraagd werd wanneer deze foto's genomen werden, dacht u dat het in de periode 2022-2023 was maar u wist niet meer precies wanneer (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 2-3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u in strijd met uw eerdere verklaringen echter dat u al in het ziekenhuis werd opgenomen ongeveer een week na de inval in uw huis die volgens u plaatsvond op 5 december 2020 (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 5, 6). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, beweerde u het zich niet zo goed meer te herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 6). Aangezien uw opname in het ziekenhuis volgens uw verklaringen toch de enige keer was dat u gedurende drie jaar de kelder van uw ouderlijk huis verlaten hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 6), is het niet aannemelijk dat u dit dan niet meer zou weten.
Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees ook ondermijnd door de vaststelling dat u na uw aankomst in België in september 2023 nog gewacht hebt tot december 2023 alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wist niet waarom u dit niet eerder had gedaan. U beweerde slechts dat u er niet goed aan toe was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 12/02/2026, p. 5), wat geen aanvaardbare uitleg biedt. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een beschermingsverzoek indient."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Vooreerst hekelt verzoekster in het verzoekschrift dat de beoordeling van haar relaas hoofdzakelijk berust op de beoordeling van het beschermingsverzoek van haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de beslissing van verzoekster afdoende gemotiveerd heeft door te verwijzen naar de beslissing van haar echtgenoot. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep in het kader van diens beschermingsverzoek, met inbegrip van het geweld tegen haarzelf. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift evenmin dat zij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot werden aangehaald.

Voorts kan verzoekster in het geheel niet worden gevolgd waar zij aan de verwerende partij verwijt dat deze, door te verwijzen naar de situatie van haar echtgenoot, zou hebben nagelaten om haar eigen individuele situatie en elementen te onderzoeken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat verzoekster zich, zo weze herhaald, in het kader van haar voorliggende verzoek integraal steunt op dezelfde asielmotieven als deze die haar echtgenoot aanvoerde in het kader van zijn beschermingsverzoek en dat zij geen eigen, individuele en aan haar persoon en situatie verbonden asielmotieven aanvoerde. Bijgevolg vermocht de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die zij nam ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster in haar voorliggende verzoekschrift manifest nalaat om zelf ook maar enige verdere precisering of duiding te verstrekken omtrent de elementen die volgens haar nader en in het licht van haar eigen, specifieke en individuele situatie hadden moeten worden onderzocht door de verwerende partij. Daarenboven laat zij na om aan te tonen dat of op welke wijze dergelijk onderzoek van "*haar persoonlijke daden van vervolging*" van invloed had kunnen zijn op de uitkomst van de bestreden beslissing. Verzoekster haalt in het verzoekschrift geen enkel specifiek eigen asielmotief en geen enkel nieuw, persoonlijk, element aan. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift louter dat er niet wordt nagegaan of zij, los van haar echtgenoot, zelf een risico loopt, bijvoorbeeld omwille van haar familiale band, haar positie als echtgenote of haar gender. Zij verduidelijkt echter geenszins hoe zij, als familielid van haar echtgenoot, als diens echtgenote of als vrouw, wel een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen koesteren op basis van het ongeloofwaardig bevonden relaas van haar echtgenoot. Evenmin verduidelijkt zij waarom zij los van deze context om die reden een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Aangezien verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot, mocht de verwerende partij in de bestreden beslissing terdege verwijzen naar de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, en zoals bevestigd door de Raad in arrest nr. 317 348 van 26 november 2024.

Bovendien merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing geenszins louter beperkt tot het verwijzen naar de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters echtgenoot, ondanks het feit dat dit voldoende was geweest voor de beoordeling van haar verzoek. Bijkomend en ten overvloede wijst de commissaris-generaal op tegenstrijdige verklaringen in hoofde van verzoekster over de vermeende vervolgingsfeiten die zij persoonlijk meemaakte en de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de tegenstrijdigheid over wanneer zij werd opgenomen in het ziekenhuis, betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat de verwerende partij een disproportioneel gewicht toekent aan deze tegenstrijdigheid over de timing van haar ziekenhuisopname, terwijl dit geen kernelement betreft van het relaas. De Raad benadrukt dat deze ziekenhuisopname het gevolg was van het binnendringen van de belagers van verzoekster en haar echtgenoot in haar huis, waarbij zij in haar buik geschopt werd. Gelet op het feit dat deze ziekenhuisopname het gevolg is van het enigste vervolgingsfeit dat verzoekster zelf meemaakte en de ernst van deze situatie, betreft dit wel degelijk een kernaspect in het relaas van verzoekster (en haar echtgenoot). Dat zij zich bepaalde zaken niet goed meer kan herinneren omwille van haar medische en psychologische toestand, kan niet verschonen dat verzoekster deze ziekenhuisopname eerst in 2020-2023 situeert en vervolgens, in hetzelfde onderhoud, in 2020 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 5-6). Te dezen herhaalt de Raad dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij thans niet in staat is coherente verklaringen af te leggen omwille van haar medische toestand. Voor zover verzoekster bedoelt dat zij zich dit niet meer herinnert omwille van haar toestand op het moment van de ziekenhuisopname, benadrukt de Raad dat dit niet kan verschonen dat haar situering in de tijd van deze ziekenhuisopname met meerdere jaren verschilt.

Verder slaagt verzoekster er ook niet in de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming te verschonen. In haar verzoekschrift wijst zij in dit verband op haar slechte mentale toestand op het moment van haar aankomst in België. De Raad stelt vast dat dit slechts een blote bewering is en verzoekster geenszins kan staven dat zij er op het moment van binnenkomst in België dermate slecht aan toe was dat zij niet bij machte was een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeksters echtgoot in België aanwezig was toen zij het land binnenkwam, waardoor aangenomen kan worden dat hij haar had kunnen begeleiden bij het indienen van een beschermingsverzoek, te meer hij dit zelf ook reeds had gedaan. Bovendien benadrukt de Raad dat, los van het feit dat verzoekster nergens verduidelijkt waarop zij zich baseert om te stellen dat de laattijdigheid van een verzoek om internationale bescherming geen doorslaggevend element kan zijn bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas, er geenszins louter op basis van dit element wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Deze conclusie is immers gebaseerd op het geheel van voormelde vaststellingen, waarbij de verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van het relaas zoals naar voren gebracht door verzoekster en beoordeeld door de verwerende partij en de Raad op zich zelfs reeds volstond.

Waar verzoekster in het verzoekschrift herhaalt dat haar echtgenoot voor desertie zal worden vervolgd en bij het verzoekschrift het Thematisch ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië van januari 2023 voegt (stuk 3), wijst de Raad erop dat uit het voormelde blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen. De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekster (en haar echtgenoot). Voor zover zij een dergelijke vrees zou hebben, los van het ongeloofwaardig bevonden relaas, merkt de Raad op dat een dergelijke vrees geenszins werd aangehaald door verzoekster zelf tijdens de administratieve procedure. Bovendien zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat dit het geval zou zijn en toont verzoekster het tegendeel nergens aan in het verzoekschrift. Hoe dan ook is niet duidelijk hoe dit een persoonlijke vrees voor vervolging in haar hoofde zou kunnen uitmaken.

2.3.5.4. Verder betoogt verzoekster in het verzoekschrift, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er sprake is van toegenomen spanningen in Armenië tussen de autoriteiten en vertegenwoordigers van de Armeens-Apostolische Kerk en dat uit informatie blijkt dat er risico's bestaan voor personen met een religieus profiel of betrokkenheid bij religieuze structuren. De Raad stelt vast dat uit het geheel van hetgeen voorligt geenszins blijkt dat verzoekster een dergelijk profiel heeft. Uit niets blijkt bovendien dat het louter aanhangen van dit geloof voldoende is om geviseerd te worden. Verder blijkt uit deze informatie, waarvan geen bronvermelding of kopie wordt toegevoegd, geenszins dat iemand met een dergelijk profiel algemeen gezien vervolging riskeert in Armenië. Tot slot maakte verzoekster nergens eerder melding van een dergelijke vrees.

2.3.5.5. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat bedreigingen door criminele netwerken aanleiding kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming, een dergelijke vrees geenszins werd aangehaald door verzoekster zelf tijdens de administratieve procedure. Bovendien zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat dit het geval zou zijn en toont verzoekster het tegendeel ook hier nergens aan in het verzoekschrift.

2.3.5.6. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de door verzoekster tijdens de administratieve procedure van haar verzoek om internationale bescherming ingediende stukken geen afbreuk doen aan het voormelde en niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van haar vermeende vrees voor vervolging. In deze benadrukt de Raad dat het de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, toekomt om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten. Zij kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat de door haar neergelegde stukken niet geïsoleerd mogen worden beoordeeld, maar in samenhang moeten worden gezien met haar verklaringen en de algemene context van haar dossier. Wat betreft de door haar neergelegde foto's in het ziekenhuis, erkent zij zelf dat deze geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak en omstandigheden waarin zij de toen behandelde verwondingen opliep. Ook samen gezien met haar verklaringen, die ongeloofwaardig zijn, kan de Raad niet tot een andere conclusie komen. Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de overige neergelegde documenten enkel kunnen gezien worden als bevestiging van haar identiteitsgegevens en reisweg, hetgeen niet betwist wordt. Waar verzoekster oppert dat de commissaris-generaal geenszins nagaat welke ondersteunende waarde dergelijke stukken kunnen hebben bij de beoordeling van het geheel van het relaas, merkt de Raad op dat verzoekster geenszins verduidelijkt welke andere elementen deze stukken zouden kunnen staven dan haar niet betwiste reisweg en identiteit. De Raad ziet zelf ook niet in op welke andere elementen dit zou kunnen slaan.

Uit het loutere feit dat verzoekster alle moeite heeft gedaan om bewijsstukken te bekomen inzake haar problemen, kan niet worden afgeleid dat haar problemen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

2.3.5.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.
Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Armenië.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Armenië zou hebben gekend.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat er in de bestreden beslissing geen grondige beoordeling werd gemaakt in het licht van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij hier uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Gelet op de conclusie bij aanvang van de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, is het duidelijk dat de daaropvolgende beoordeling van haar relaas zowel ingaat op de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Verder haalde verzoekster geen andere elementen aan die onder deze oude wetsbepaling dienden te worden onderzocht.

2.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In deze moet rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji'* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité/de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud

artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité/de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie pt. 43).

Verder benadrukt de Raad dat verzoekster gevolgd kan worden dat oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet vereist dat het hele grondgebied van een land getroffen wordt door voormeld willekeurig geweld. Er kan immers ook sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade in voormelde zin in gevallen waarin voormeld willekeurig geweld beperkt is tot de regio van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

"*Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave--van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.*
Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.
Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).
Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).
Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Talin komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.
De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).
In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c)."

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het feit dat er weinig burgerslachtoffers zijn op zich geen doorslaggevende factor vormt en dat een globale analyse moet worden gemaakt van het geweldsniveau, de intensiteit ervan en de frequentie, zonder enkel te kijken naar statistische cijfers, merkt de Raad op dat de conclusie inzake de algemene veiligheidssituatie in Armenië in de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar de uit het in de COI Focus vermeld aantal burgerslachtoffers, doch ook op de intensiteit, frequentie en plaats van de vijandigheden, zoals blijkt uit deze COI Focus. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing erkend wordt dat er, ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld worden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen en sporadisch en weinig intensief zijn. Dat de situatie in de grensgebieden

humanitaire en economische gevolgen heeft aldaar en ook gevolgen heeft voor de andere regio's, neemt niet weg dat er enkel in de grensregio's sprake kan zijn van een zekere mate van willekeurig geweld.

Verder stelt verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de dynamische en fragiele aard van de veiligheidssituatie in de regio en dat er in de recente geschiedenis van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan een patroon bestaat van plotse escalaties na periodes van relatieve rust. Waar verzoekster betoogt dat het bestaan van diplomatieke akkoorden en verklaringen een hernieuwde escalatie van het geweld niet uitsluit, benadrukt de Raad dat uit het voormelde blijkt dat de hernieuwde diplomatie tussen beide landen slechts één indicator is die erop wijst dat het risico op hernieuwde vijandigheden tussen Armenië en Azerbeidzjan klein is. Er wordt tevens gewezen op de uitermate beperkte schendingen van de wapenstilstand sinds deze diplomatie, alsook daarvoor reeds. Voorts stelt verzoekster in het verzoekschrift dat het ontbreken van een vredesakkoord en diplomatieke betrekkingen een reëel risico vormt voor het behoud van de gespannen relatie tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat er sprake is van een agressieve retoriek en militaire opbouw in Azerbeidzjan, dat er sprake is van geopolitieke isolatie van Armenië en dat Azerbeidzjan territoriale aanspraken maakt op delen van het Armeense grondgebied. Nog volgens verzoekster dreigt de Azerbeidzjaanse president Ilham Aliyev elke dag met een gewapend conflict tegen Armenië en lopen de spanningen tussen beide landen opnieuw hoog op, ondanks het feit dat de omstreden enclave Nagorno-Karabach volledig is geannexeerd door Azerbeidzjan. Zij voegt hieraan toe dat Armenië na het conflict de 120.000 Armeniërs die in Nagorno-Karabach woonden ontving, dat christelijke Armeniërs etnische zuiveringen vrezen door de islamitische Azeri's en dat deze trend zich in heel Armenië zal voortzetten. De Raad oordeelt vooreerst dat het rapport, waaruit de uitspraak zou komen dat het ontbreken van een vredesakkoord en diplomatieke betrekkingen tussen beide buurlanden een risico inhoudt, niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd en er geen weblink naar dit rapport wordt vermeld. Los daarvan stelt verzoekster zelf dat uit dit rapport zou blijken dat het risico op een grootschalige aanval door Azerbeidzjan laag is. Voorts wijst de Raad erop dat de geopolitieke isolatie waarvan verzoekster spreekt reeds bestond sinds 2020. Gelet hierop, alsook op de andere tegenindicaties, wijst dit niet op een risico op escalatie van het conflict. Vervolgens, wat betreft de niet gestaafde territoriale aanspraken van Azerbeidzjan op Armeens grondgebied, merkt de Raad op dat deze volgens verzoeksters verklaringen dateren van maart 2025, zijnde na de gezamenlijke verklaring van Armenië en Azerbeidzjan inzake territoriale integriteit. Waar verzoekster nog oppert dat christelijke Armeniërs etnische zuivering vrezen door islamitische Azeri op het volledige Armeense grondgebied, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft die zij op geen enkele wijze hard maakt. In de overige in het verzoekschrift aangehaalde informatie wordt ook enkel gespeculeerd over een mogelijke escalatie van het conflict. Ook de overige door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde elementen, waarvan zij ter staving geen algemene informatie voegt, maken een dergelijke escalatie niet aannemelijk.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij uit Talin, in de provincie Aragatsotn, komt, "*een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen*". Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat niet vereist is dat het willekeurig geweld zich exact in de onmiddellijke woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming voordoet, herhaalt de Raad dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst. Aldus is het wel degelijk relevant dat er geen sprake is van willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekster. Gelet op het feit dat er geen aanwijzingen zijn dat er in dit gebied sprake is van een gewapend conflict of willekeurig geweld, is de vraag naar het voorhanden zijn van persoonlijke elementen, die een risico op ernstige schade in haar hoofde vergroten, niet relevant. Haar betoog hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig. Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan.

2.3.6.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c), de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

2.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. De Raad wijst er verder op dat het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERKIMPEN V. SERBRUYNS